

MARIE HRBKOVÁ - ŽIVOTOPIS

Paní Marie Hrbková, za svobodna Gobyová, se narodila 18. května 1938 v Bukové v jižních Čechách. Jižní Čechy dodnes miluje a pamatuje si na tamější zvyky a tradice. Byla nejstarší ze tří sourozenců, měla ještě o rok mladšího bratra Jaroslava a nejmladší bratr se jmenoval Václav. S bratry i s rodiči měla moc dobré vztahy, se svým bratry zažila řadu lumpáren. Její maminka Marie pracovala v domácnosti, ale předtím sloužila u sedláků. Jejími koníčky bylo pečení, pletení a vaření. Dokázala uplést i svetry s norským vzorem, ponožky či rukavice. Její tatínek Václav pracoval na stavbě přehrady Lipno, což byla na tehdejší poměry dobře placená práce. Tatínka bavilo hrát na harmoniku, na kterou se učil hrát sám. Na harmoniku dobře hrál i tatínkův švarg, který na ni hrával společně s Antonínem Zápotockým až do roku 1953, kdy byl zvolen prezidentem.

Dětství v rodině paní Hrbkové bylo šťastné, ale prožila si i těžké chvíle za 2. světové války. Coby šestiletá se například musela s bratrem a těhotnou maminkou ukrývat v lese před německými nálety. Po povinném odsunu Němců z českého pohraničí byl rodině přidělen nový dům po Němcích v obci Janovka. Pod vyschlou žumpou tam tatínek objevil tajný bunkr, který si Němci vybudovali jako úkryt před náletem. V bunkru i domě Češi nacházeli ukryté různé cennosti, například porcelánové jídelní soupravy a dolní části šicích strojů. Němci se už pro ně nikdy nevrátili.

Rodina vlastnila spoustu užitečných zvířat - krávy, prasata, slepice a včely, o menší zvířata se musely starat i děti. Děti musely od malička pomáhat také na poli sbírat brambory a se sklizní obilí, byla to velká dřina. Paní Hrbková navštěvovala základní školu v Nových Hradech, kam chodila každý den pěšky, ať už bylo léto, nebo zima. Do školy chodily v dřevácích. V zimě jim musel cestu půlmetrovým sněhem prošlapávat tatínek, aby do školy vůbec děti mohly dojít. Zimy tou dobou byly více mrazivé a na Šumavě vždy napadlo více sněhu než dnes. V Nových Hradech byly ubytované i řecké děti kvůli občanské válce v Řecku a chodily s nimi i do školy. S jednou z řeckých spolužaček se paní Hrbková přátelila a vzájemně si vypomáhaly v češtině a matematice. Na konci základní školy v deváté třídě děti skládaly závěrečnou zkoušku z jednoho předmětu před porotou, podobnou dnešní maturitě. Paní Hrbková si vybrala přírodopis, který vyučoval hodný profesor Miroslav Brož, a dodnes si pamatuje, že dostala otázku přeměna hornin. Ve volném čase se chodila s dalšími dětmi koupat nebo pletla a háčkovala.

Po základní škole paní Marie nastoupila rovnou do zaměstnání, do laboratoře v mlékárně v Nových Hradech, kde odebírala a vyhodnocovala vzorky mléka. Se svými kamarádkami coby patnáctiletá začala chodit na tancovačky, i když se jí původně nechtělo. Musela ji k tomu popostrčit maminka, ale potom už chodila pořád. Z tancovaček si paní Hrbková odnesla spoustu zážitků a našla tu hned dvě lásky. Lásku k dechovce a hlavně svého budoucího manžela Jiřího, tehdy člena vojenské posádky, se kterým se na tancovačce seznámila.

Po svatbě se roku 1957 s manželem přestěhovali do středních Čech do vesnice Zvěstov. Paní Hrbková začala pracovat v Bergově mlýně ve Voticích ve skladě, kde ale nevydržela moc dlouho, protože se jí roku 1959 narodila dcera Jaroslava. Po mateřské dovolené paní Hrbková začala pracovat na Místním národním výboru ve Zvěstově, kde žádala roku 1965 o milost prezidenta Antonína Novotného pro obyvatele Zvěstova, který si odpýkával desátým

rokem trest za účast na převratu ve Zvěstově. Ve Zvěstově na něj čekala manželka a dítě. Milost mu byla udělena. Po smrti své maminky se vrátila na rok zpátky do jižních Čech, aby se postarala o nemocného tatínka. V té době pracovala v Trhových Svinech ve Frutě. Po návratu paní Hrbková pracovala v Blanických strojírnách, kde byla zaměstnána až do odchodu do důchodu v 55 letech. Tato práce ji bavila ze všech profesí nejvíce.

V důchodu ráda chodila na houby, pletla, háčkovala ponožky a svetry - i na pletacím stroji. Ve skleníku pěstovala papriky, rajčata, okurky a chovala malé kačenky, králíky, slepice i holoubátka. Po smrti manžela bydlela v domě sama. Dům byl sedmkrát postižen povodněmi, proto když se otevřel dům s pečovatelskou službou ve Zvěstově v roce 2017, přestěhovala se tam. Je tam velmi spokojená a má se tam dobře. Je vděčná starostovi Zvěstova, panu Karlu Babickému, který se o své obyvatele příkladně stará, ale také dceři Jaroslavě, která o ni pečuje. Paní Hrbková má čtyři vnoučata a tři pravnoučata, všechny jí dělají velkou radost. Ráda poslouchá dechovky a její nejoblíbenější píseň je Moje jižní Čechy.